

соко издигналъ тоягата си. Тозъ-часъ небето потъмнѣло, духналъ силенъ вѣтъръ, и почнало да вали снѣгъ.

Ана се уплашила, загубила пѣтя и не знаела вече, кѣдѣ да вѣрви. Напраздно почнала да вика майка си на помощъ. Голѣми прѣспи отъ снѣгъ се натрупали, а вѣтърътъ ставалъ по-силенъ и по-студенъ. Ана нѣмала сила да се мръдне отъ мѣстото си. Тя замръзнала отъ студъ и се вдървила.

Майка ѝ почнала да се безпокои. Очитѣ ѝ били обѣрнати къмъ гората и тя постоянно сновѣла по двора. Най-послѣ рѣшила да иде да търси обичната си дъщеря. Облѣкла кожуха си, овила главата си съ шалъ и тръгнала изъ гората. Всичко било покрито съ снѣгъ и нищо друго не се виждало. Снѣгътъ не прѣставалъ да вали, а вѣтърътъ повече се усилвалъ. Майката се уплашила отъ бученето на вѣтъра, почнала да вика за помощъ, но скоро изгубила послѣдни сили и паднала отъ студъ.

Мария останала сама въ кѣщи. Дълго врѣме чакала своята майка и сестра да се завърнатъ.

Напролѣтъ се намѣрили двѣ човѣшки тѣла въ гората. Сега Мария останала сама господарка въ кѣщи. Тя наслѣдила крава, ниви, градини и гора. Наскоро се оженила за единъ трудолюбивъ момъкъ и почнала да живѣе щастливъ животъ.

